

forøvrigt ligger i Grundloven, at enhver vaaben- for Mand skal vaabenbæres, og at de andre skulle bruges til anden Tjeneste. En interessant Fortolkning af dette Lovforslag i Forhold til Hærløven fremsatte det ærede Medlem. Jeg skal ikke opholde mig ved saadanne Spørgsmaal, men det forekommer mig, at det ærede Medlem omtalte Bestemmelsen her om Kaserne-, Bagt- og Magasintjeneste, som om man derved ophævede Bestemmelsen i Loven om, at det til anden Tjeneste fornødne Antal skal indkaldes dertil. (Vøjsen: Ikke alt). Nei, ikke alt, det er netop det, de ikke kunne komme bort fra; thi selv om man tager meget vigtige specielle Tjenester og henlægger til det vaabendygtige Mandskab, saa bliver Lovens almindelige Udtryk „det fornødne Behov til anden Tjeneste“ dog staaende. Det er det samme interessante Fortolkningsspørgsmaal, der kommer igjen paa andre Steder, men ganske vist med langt større Banfælsighed paa andre Steder. (Ufbrydelse af Vøjsen). Ja, det nytter ikke saaledes at ombanne det og sige, at det og det er Fortolkningen, man maa skrive Lovforslagene saaledes, at de ingen Fortolkning behøve, saa at Enhver forstaar dem. Selv om det ærede Medlem gaar omkring hele Landet over og siger, at det er Meningen med denne Sætning i det besynderlige Forslag, saa hjælper det ikke; thi 8 Dage efter glemmer man Fortolkningen, selv om den virkelig antages for rigtig.

Med Hensyn til Glevskolen er det ganske vist, som det ærede Medlem siger, en meget væsentlig Indrømmelse, der gjøres, men det er en Indrømmelse, som glæder mig. Jeg er imidlertid ikke ganske sikker paa, om ærede Medlemmer have Ret i at give Glevskolen denne Form, naar de ville opretholde den. Jeg kan tænke mig, og jeg har hørt Militære sige det, at der gives Glev, som i Virkeligheden mere ere anlagte for Fodfolket end for de andre Vaaben. Have de nu været paa Skolen i nogen Tid og skulle de udelukkes fra at gaa til Fodfolket, kan der muligvis være nogen Fare for, at de ikke komme paa deres rette militære Hylde; fuldstændig Udelukkelse fra Fodfolket af Glevskolens Virksomhed tror jeg ikke er rigtig. En anden Sag — det er en Bagatel, og jeg skal ikke komme nærmere ind paa det, — er den Ulyst, man har til civile Lærere. De Herrer ere yngre i Rigsdagen end jeg og vide neppe, at vi arbejdede paa at faae civile Lærere, fordi vi troede, at der derved vilde komme noget humanistisk-pædagogisk ind, som man ikke var saa sikker paa var tilstede, som det burde være, hos Statssejgenter og Lieutenanter, som ellers besørge Tjenesten, og jeg er ikke sikker paa, at dette Moment er saa underordnet, at det nu bør kastes tilside for andre Tilbøjeligheder. Jeg skal, som sagt, ikke opholde mig derved eller ved disse enkelte Indrømmelser, det lægger jeg mindre Vægt paa. Derimod tror jeg, at det ikke havde været

nodvendigt for de Herrer at gaa bort fra de Bestemmelser, der stode i Folkethingets Forslag om den sidste Halvdel af April til Indkaldelse af Rekruterne. De Herrer have selv været meget imod at opgive det, og jeg tror, at vi forandrede det i Forening mellem 2den og 3die Behandling, idet vi erkendte, at Skiftetiden var den heldigste Tid til at indkalde Rekruterne. Jeg betragter det som en mindre heldig Indrømmelse, og navnlig da de ikke skulle have Rekruter med i Leiren, veed jeg ikke, af hvad Grund de have gjort den.

Det ærede Medlem kom til Aldersgrændsen. Naar Rigsdagen, sagde han, havde gjort det første Spring med Hensyn til Søværnet, kunde den gjøre det Samme her. Det er ganske vist, men det forholder sig som Grimen til Pesten. Det ærede Medlem veed meget godt, at det var ham og hans nærmeste Meningsfæller, der pludselig ved 3die Behandling af Søværnsloven fandt paa det, egentlig mod Ministerens Ønske, men det blev selvfølgelig grebet med Tilfredshed af de Herrer's Allierede, fordi de sagde: Saa maa Principet konsekvent overføres paa Hæren. Efter dette, vil det omtrent have forandret 2,500 Tjenesteaar for enkelte Mand til Pensionsaar. (Ufbrydelse). Regningen er rigtig. Det vil forkorte disse Mand's Tjenestetid med 3 Aar, og det vil i Tiden blive en meget væsentlig Forøgelse af Pensionsbyrden. Det er en anden Grund til forhøjet Udgift efter deres Forslag. De sørgte ikke blot de pensionsberettigede Besatningsmænd med 575 — jeg holder de upensionerede Heste borte — men der kommer ogsaa Spørgsmaalet om Aldersgrændsen, og jeg kan ikke forstaa, hvorfor de Herrer i deres Sver for at være rigtig systematiske i deres Opposition paa dette og saa mange andre Punkter, men navnlig i Spørgsmaalet om Aldersgrændsen, ere meget mere ministerielle end Ministeren selv. Ministeren har ikke forlangt dette, men de Herrer ville absolut have det. Nu veed dog Enhver, at den Pensionslov, vi have, giver Administrationen en meget vid Bemyndigelse til at kunne afskedige Embedsmænd fra Stats-tjenesten, naar den ikke anser dem for egnede til Tjenesten. Vi spjode til for Militæretatens Bedkommende en vis bestemt Grændse, ved hvilken de Paagældende, selv om Finantzministeren ryster paa Hovedet, kunne forlange deres Afsked; men saa gaa de Herrer hen og nedsette Aldersgrændsen meget betydelig, nedsette den for et saa stort Antal Mennesker med 3 Aar. Jeg nævner det blot; det er kun en Bagatel ved Siden af det Øvrige, men det er en af disse Bække smaa, som gjøre en stor Na, i Særdeleshed naar de løbe sammen med adskillige store Bandede ved Siden af; saa kan det blive en hel Bjord.

Saa er Skydningen virkelig kommen med. Jeg kan ikke negte, at det glæder mig oprigtig, at de Herrer have fundet en Form